

Reisverslag Duotocht 31.
Casa Aqua
Levien de Kraa

Een jaar geleden stapte ik van boord in Vlissingen. Fantastische dagen gehad, uitzonderlijk weer, bruin geworden en goede gesprekken over alles en nog wat, binnen de categorie zeilen. Vermoeit, maar uitkijkend naar een heerlijke mosselmaaltijd die ik het jaar daarvoor voor het eerst meemaakte. De prijsuitreiking kent geen verassingen voor ons; vanwege het gebrek aan wind hebben wij bij lange na niet de wedstrijd uit kunnen zeilen. Als ik later die avond afscheid neem belooft ik Theo wederom volgend jaar present te zijn.

In het voorjaar van 2010 krijg ik een mail van Theo met de nieuwe datum en ik prik ze in mijn agenda. Ik denk terug aan alle gesprekken die aan boord gevoerd zijn over plannen om verder te zeilen, meer ermee bezig te zijn dit jaar. Daarvan is helaas niet gekomen en als ik een paar weken geleden woensdagochtend vroeg aanbel bij Theo is het precies een jaar geleden dat ik op het water heb gezeten. We hebben de dag daarvoor al, aan boord met een biertje erbij, alle plannen doorgelopen. Wat er ook inzigt, we hebben een duidelijk plan voor de start; Wij zullen niet zoals afgelopen twee jaar meteen na de start het kanaal in gaan, maar eerst onze rust in de haven van Vlissingen gebruiken zodat we alles in alle rust kunnen bekijken.

Twaalf sluizen tocht. Twaalf... twaalf?!?! Vol ongeloof kijk ik Theo aan. Vorig jaar konden we het Spui al niet halen, hoe gaan we dat dit jaar doen met een dergelijke grote opdracht? Na de heerlijke rijsttafel is de briefing voor de tocht begonnen. Ik zie veel gezichten aan tafel ook een beetje zuur kijken; dit is toch bijna niet te doen. Dit is een hoop werk. Ik luister aandachtig terwijl Theo op de kaart de havens en sluizen met een marker aangeeft. Ik neem nog maar een grote slok bier...

21:00 uur. We weten allebei dat we met de boot even naar buiten zullen moeten om te starten voordat we weer in de haven aanleggen. Aan boord overleggen we nog even met de bemanning van de Echoes. Na het overleg van begin van de avond hadden ook zij besloten eerst rust te pakken in de haven en daarna pas uit te varen. Het plan ligt klaar en zo gaat het dan ook.....Zou je bijna denken. Theo en ik overleggen met elkaar en ik ben ervan overtuigd dat er veel verschillende tactieken zijn, en maar twee gouden regels; waarvan de eerste: Als er wind is, moet je varen en niet slapen. Er is nog wind en over 6 uur heb je nog geen idee.. een weersvoorspelling is ook maar dat; een voorspelling. Na overleg schieten we toch achter veel andere boten aan het kanaal in. Onmiddellijk, net zoals vorig jaar, beginnen we te twijfelen zodra we in het kanaal liggen. We hadden toch een duidelijk plan?!

Heerlijk kruisen we in konvooi richting het zuiden. We hebben het kanaal door gemotord en zitten nu, met wind op het Veersemeer. Voor ons zien we een enkele boot richting Oranjeplaat gaan. De eerste die erin steekt ligt minimaal 40 minuten op ons voor en we zien hem maar heel langzaam opkruisen in dat nauwe kanaaltje. We gaan er toch maar achteraan, misschien kunnen we de helft van die 68 motorminuten uit het kanaal toch even binnenhalen. Als we een half uur later zelf liggen te zien in het kanaaltje, met een te grote genua, in de luwte van de bomen en een prachtig zicht op een boot net voor ons die al twee keer vastgelopen is kiezen we eieren voor ons geld. Jammer, maar om hier de halve nacht te besteden is zonde van de tijd. Via het

Schenge zeilen we heerlijk langs Kortgene naar de Zandkreeksluis. Voor we het weten zeilen we aan de andere kant naar buiten en zien daar enkele boten aan de steiger liggen.

Ergens snappen we ook wel dat het misschien wel verstandig is om hier te liggen, maar het gaat net zo lekker! Als we rond 3 uur in de ochtend het Goesche Sas aanlopen hebben we het tochtje wat we vanmiddag zo heerlijk deden, eindelijk gedaan. Niet echt een lekker stukje als de een op de kleine plotter de blinde tonnen moet aangeven en de ander de boot moet kruisen bij laag water.

Als we 6 uur geslapen hebben ziet de wereld er wat aardiger uit. Er is een zuiderwind, stroom mee en het ziet eruit alsof we makkelijk onder de Zeelandbrug door kunnen. De regen die voorspeld is blijft nog even uit, en terwijl ik de boot op de stroming met 6 knopen richting de brug stuur duikt Theo de keuken in om een heerlijk ontbijt op schoot te zetten. Als we later vanaf Kats wat boten vanaf de sluis naar het Goese Sas zien gaan met wind en stroom tegen lijkt het er toch wel op alsof dit precies goed is gegaan. We're on top! We stomen voort over de golven richting de Roompotsluis. Iets later zien we in de verte nog de kop van een zeehond. Het is heerlijk om weer op het water te zijn!

Als we even later de haven inlopen laten we het grootzeil zakken en mikken we op de aanlegsteiger. Shit! Net iets te vroeg draai ik de genua binnen en Theo moet toch nog even de motor bij zetten om ervoor te zorgen dat ik met een grote sprong op de steiger kan springen. Als je niet eerste ligt in een race, en dus niet gaat winnen, is het beter om een alternatieve zet te maken en de kans op winnen te vergroten, dan achter de nummer een aan te blijven zeilen. Hoewel we natuurlijk ook niet weten wie er nu precies eerste ligt, staan we voor twee opties. De eerste is via buiten naar Stellendam te lopen, met alleen de eerste twee uur stroom mee en een voorspelling voor sterke wind. De tweede optie is nu naar binnen richting Keeten of Mastgat en dan later nog kiezen voor Grevelingen of verder naar het noorden. Achter ons stuift de Aucklet net iets verder de haven in en legt keurig op het zeil aan... We overleggen even en zijn het eens met Theo; je hebt een alternatieve zet en een domme zet (Later bleek de Bestevear een prachtige race via buiten te hebben gezeild, niet zo dom dus). De Casa Aqua is niet zo groot en we hebben eigenlijk wel meer stroom mee nodig om het echt lekker te halen naar

Stellendam. We besluiten binnendoor naar het noorden te gaan, met al snel stroom mee en wellicht kunnen we wederom weer onder de brug door.

Buiten de haven hijst de Aucklet de spinakker en loopt op ons uit. We lopen alweer 5,5 knoop gaan erachteraan!

Eind van de middag vaart ergens voor ons in

de verte een klein zeilbootje. Die gaat absoluut voor ons bij de Grevelingensluis zijn... Als we verwachten dat ze ongeveer bij de sluis zouden moeten zijn, roepen wij ook op en zeggen we dat we net om de hoek liggen. Kom maar door is het antwoord! We halen alles uit de kast om het kanaaltje naar de sluis zo snel mogelijk te doen, maar het mag niet baten. De sluis is net open geweest en zo te zien duurt het nog wel even voordat hij weer opengaat. We balen, maar als we even later de herinneringen bovenhalen van hoe we hier twee jaar geleden de boot, al zwemmend, naar de havenlijn moesten duwen besluiten we lachend dat dit toch ook wel wat heeft! Een kop koffie en een wijntje later liggen we zo door de sluis en trekken de zeilen op.

We hebben het goed bekeken en eigenlijk kan er niets mis gaan. Er blijft wind en de regen blijft nog even uit. We zeilen onder de Veermansplaat door, waar er ruimte is om te kruizen, waarna we tussen die plaat en de hompelvoet door het Springersdiep in zullen gaan en vanaf daar de rest van de avond en nacht via de Geul van Bommenede naar Herkingen zullen gaan, waar we precies met de huidige wind bezeild in en uit kunnen varen. Kan niet mis gaan. Echt niet. Toch?

Blijkt dat het Springersdiep niet exact begint daar tussen de platen. Sterker nog, helemaal niet daar zelfs. 6 boeien terug de Hals in begint het Springersdiep namelijk. Voor de wind zeilen we de boot een stuk terug, tot over de lijn tussen boei 1 en 2 en keren de boot. Voordeel bij een nadeel; Op het rustige stukje kunnen we precies de nasi warmen en rustig een biertje drinken. Als we anderhalf uur later weer terug zijn op het punt tussen de platen is de wind bijna weggevallen en lopen we nog maar 1 knoop. Als we een uur later nog steeds amper verder zijn vallen we terug op regel 1; geen wind is slapen. Als de wind dan helemaal wegvalt, zit er maar een ding op. We halen de peddel uit het vooronder en peddelen met 1 knoop in een ruime drie kwartier naar het havenhoofd. Op de motor leggen we de boot vast en op advies van een van ons die iets later binnenloopt, draaien we de boot zodat wegvaren morgenochtend vroeg wat makkelijker is. Merci! We drinken nog een biertje en gaan op zoek naar een douche. Als we terugkomen hebben ook de Tramontana en nog een andere boot zich bij ons gevoegd.

In het donker vertrekken we vroeg richting Port Zelande om daar de laatste boei van het Springersdiep te zoeken. De wind is nog zwak en iets gedraaid. We zeilen net achter de Lila Olifant naar Port Zelande waar we net voor het havenhoofd de lijn overgaan en meteen draaien we terug. Alles gaat goed en hoewel de Casa Aqua niet zo hoog loopt als de Lila Olifant lopen we toch met een paar slagjes meer een paar uur later de Geul van Bommede uit. Eieren met spek, een kop koffie en eindelijk begin ik een beetje wakker te worden. Als de boot prachtig aan de wind naar Herkingen loopt begint Theo vanuit de kajuit foto's te nemen van iets wat net achter me is. Als ik vriendelijk zeg dat ik geen honger meer heb als Theo met een zak brood naar buiten komt lopen zegt hij dat ik even achter me moet kijken. Ik schrik me kapot

als ik achter me kijk!! Ongeveer 20 centimeter achter me, balanceert een grote zeemeeuw op de reling van de boot. Heb absoluut helemaal niets meegekregen van de landing van dit beest. In de ochtend zon heeft het beest een fijne plek uitgezocht. We voeren hem brood en keer op keer komt het beest met een gracieuze landing op de reling neer. Onze nieuwe vriend verlaat ons pas als we vlak voor Herkingen het grootzeil laten zakken en op de genua naar het havenhoofd zeilen. Als we bijna aan de steiger liggen voor onze tien minuten roept de bemanning van de Aquamarijn dat die stijger voor de officiële havenhoofden ligt en we zien onmiddellijk wat ze bedoelen. Ergens in mijn achterhoofd heb ik een déjà vu, dit heb ik eerder meegemaakt. Even later, met een hoop korte slagen, zijn we eindelijk uit het kanaaltje. Weer wat gedaan.

Iets later breekt de leesbril van Theo. Dan is zo'n plotter met een klein schermpje toch verdomd lastig te lezen.

Tegen het middaguur zeilen we net achter de Evening Tide aan het benedensas binnen. Het lijkt wel alsof het erop is uitgezocht. Na het kanaal van Herkingen vanochtend is dit zo mogelijk nog rotter te varen. In het smalle kanaal kruisen we tergend langzaam richting het sluisje waar net twee boten uit komen zetten. Voor de zekerheid zetten we de motor maar stand-by. Iets later blijkt dat een gouden greep. In enkele seconden gebeurt er heel wat. Terwijl ik de genua strak trek om net achter een van de jachten maar voor een van de palen voor ons overstag te gaan, roept de schipper van het passerende jacht dat er lijnen achter de boot hangen. De boot ligt in de wind en de wal nadert... Theo haalt de lijn binnen van de radarreflector die naar beneden is komen zetten. De boot loop ondertussen bijna vast en ik grijp naar de schoot aan de andere zijde. Op dat moment roept de Evening Tide dat we ongeveer 10 meter terug al mochten motoren! Als we eindelijk vanwege wat ruimtegebruik achter de sluis meren hebben we even rust om wat eten te maken en de radarreflector met wat nieuwe lijnen en wat ducttape weer op te hangen. Het Dintelsas, wat later volgt is gelukkig wat makkelijker en onder genot van wederom een heerlijke zeildag met zon leggen we tegen het begin van de avond de boot vast voor de Volkeraksluizen. Sluis nummer 9 binnen! Het gaat er steeds meer uitzien dat we deze race netjes uit kunnen zeilen!

Na de sluis besluiten we eerst Streijesas te doen; vorig jaar hebben we op dit stuk bijna 4 uur stilgelegen zonder wind. Nu staat er wind en voor zover ik kan zien is er ook geen duidelijk reden om eerst de andere kant op te gaan. Het begint een beetje te regenen. In Streijesas zegt Theo dat we onder de brug door richting het Spui niet meer halen. Ook draait de brug niet meer tegen de tijd dat we daar aankomen. In de tien minuten dat we in de haven liggen bekijken we het plan. De enige optie is om morgenochtend door de brug te gaan en dan alles nog te doen, maar als we de rest van de race bekijken moeten we toch eigenlijk wel morgenmiddag uiterlijk rond 14:00 weer bij Bruinisse zijn. We halen het niet... Daarbij kan er wel genoeg wind voorspelt zijn, als je voor een brug ligt houdt het wel een beetje op.

We weigeren op te geven en besluiten gewoon zo snel mogelijk bij de brug te gaan kijken; we kunnen altijd nog naar Willemsstad en daar schijnt een fantastisch restaurant te zijn. Opgeven op vrijdag terwijl je zondag pas terug hoeft te zijn kan ik thuis ook niet uitleggen...

Als Theo even later de brugbeheerder belt om te vragen wat de doorgang is onder de brug zegt deze ongeveer 13,4 meter. We zijn 13 hoog. En dan is het woord ongeveer

toch wel beangstigend onzeker... Met 6 knopen komt zo'n brug ook heel snel dichterbij... Ik kijk vragend om als ik zie dat Theo de zojuist ingetrokken genua weer bijzet. "Even goed opletten als hij toch naar benedenkomt. Het moet kunnen volgens de gids en de brugbeheerdert dus we gaan het doen.. En anders gaan we lekker tong eten in de dichtbijzijnde haven...). Terwijl we allebei omhoog kijken zeilen we de boot richting het midden van doorgang tussen pijlers 6 en 7, of was het 5 en 6?! Nog 50 meter, nog 30 meter, nog 10.. Ik knijp hem behoorlijk en zucht diep als er geen gekraak klinkt en de boot precies onder het midden door gewoon doorloopt. Soms is een vreemde zet precies wat je nodig hebt... De tocht die we vervolgens naar Stellendam maken begint mooi; er is tijd een biertje, lekker eten en tegen de tijd dat de afwas is gedaan trek ik mijn zeiljas en zeilbroek aan, de regen is er, toch nog na twee mooie dagen. Even later varen we in het donker, tussen golven van ongeveer 2 meter hoog, op een klein grootzeiltje, met toch nog 7 knopen richting het havengat wat we allebei nog nooit hebben gezien... Ondertussen regent het alsof ik onder de douche sta. Toch deert het ons niet, het is weer een ervaring en na een telefoontje van huis weten we dat bijna alle boten ondertussen in een haven liggen. We zijn aan het inlopen!!!

Rond 23:00 lopen we de haven van Stellendam in en zoeken een plaats om wat rust te pakken. Als we binnenvaren duiken de mannen van de Vision met hun kleine bootje nog naar buiten. Samen staan we hiervan te kijken, hoe bestaat het dat deze mannen met dat kleine bootje nu nog tegen de golven in gaan beuken? Als we even later nog op zoek zijn naar een plaats in de haven zien we dat de Vision dit toch ook heeft ingezien en is teruggekomen naar de haven. We kunnen precies onze 6 uur rust pakken en dan morgenochtend heerlijk, als het licht wordt, de stroming meepakken door het Spui. Het ziet er goed uit!

We worden op tijd wakker maar maken een grote fout. Ik schat totaal verkeerd in wat een uurtje verschil kan betekenen op het Spui. We lopen naar het douchegebouw, maar daar kunnen we alleen in als we een sleutel hebben... Die hebben we natuurlijk niet en we zijn alweer bijna terug op de steiger als we de bemanning van de Echoes aan zien komen lopen. Ze worden bijna heilig verklaard als ze zwaaien met de strijksleutel die zij in hun thuishaven natuurlijk wel hebben! Als we even later teruglopen naar de steiger vraagt Theo nog aan Leo of hij niet toevallig nog een leesbril heeft liggen. Met nogmaals ontzettend veel dank aan de bemanning van de Echoes kan Theo vanaf dat moment ook de plotter weer bekijken!!

Later in het Spui worden we even op de plaats gezet, we hebben maar een uur stroming mee en doen er geen 3 uur over om het Spui te doen, maar uiteindelijk een ruime 5 uur. We overleggen als we net na het pondje liggen te dobberen terwijl de Vision, die wel op tijd zijn weggegaan vanochtend, het kanaal komt afkruizen... Theo en ik staan op het punt om op te geven, dit kan eigenlijk niet meer haalbaar zijn. Het is ondertussen half 12 en we zouden om 14:00 bij Bruinisse zijn willen we de race nog uitkunnen zeilen met de juiste rusturen. Ik zit er diep in. Met wat eten en wat wijze woorden komen we weer bij hetzelfde punt uit, we gaan het gewoon proberen! Op zaterdagochtend opgeven voor een race die pas zondagavond klaar is schiet ook niet op! Als we eindelijk rond 4 uur het Spui afvaren, zit er maar een ding op; We gaan in een keer, hoe lang het ook mag duren naar de Bergsche Diepsluis en vanaf daar naar Yerseke. Daarna kijken we wel weer verder!

Het wordt een heerlijke tocht, er staat wind, de sluizen werken goed mee en we hebben de Roos, die we gisteravond op weg naar Streijesas tegenkwamen en voor ons lag, weer achter ons gelaten bij de krammersluizen. Ze hebben toch nog behoorlijk wat tijd besteed aan de twee kleine sluizen aan het Volkerak. We varen het Brabantsvaarwater voorbij omdat dit niet bezield is, kruizen in de harde wind en tegen de altijd aanwezige golven de rest van de avond op totdat we eindelijk om 22:30 de lichten van de sluis dichterbij zien komen. Ik sta voorop met een grote lamp om de onverlichte tonnen aan te wijzen en Theo zeilt de boot tot aan de havenlichten. Als ik het grootzeil naar beneden haal terwijl Theo op de motor naar binnenvaart, zien we opeens links wat langs de boot schieten. SH*T! Welke idioot legt er een ton midden in de haven?! Het is een gelukje dat we hem missen... We besluiten het even voor gezien te houden; het kanaal bij Yerseke is ook pittig en we zijn moe. Makkelijk om dan wat over het hoofd te zien.

We hebben absoluut geen spijt als we de volgende ochtend eerst met een van de mooiste sterrenhemelen die ik ooit gezien heb naar Yerseke varen en daar terwijl er een prachtige heldere zonsopkomst is de vissersboten uit zien varen! De schipper op een van de boten groet ons en stoomt dan verder richting het vroege ochtendlicht. Een zacht muziekje op de achtergrond en het Spui wordt door al dit moois verdrongen tot een achterhoekje in mijn hoofd.

De rest van de dag varen we heerlijk op een van de meest mooie zeildagen in lange tijd via Hoekenskerke naar Vlissingen, waar we douchen en samen met iedereen aanschuiven aan de mosselmaaltijd. Verwaait, verregent, verbrand, moe maar zeer voldaan stap ik eind van de avond van boord om mijn spullen in de auto te gooien. Tot volgend jaar!

Met veel dank aan de organisatie van de tocht!

Levien de Kraa